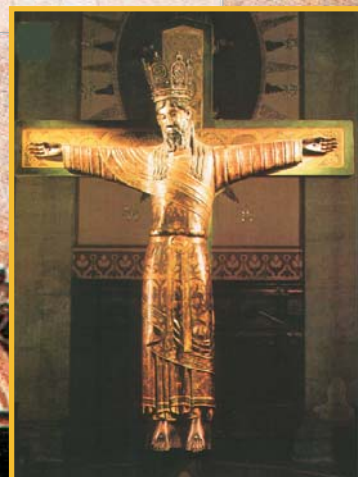

CARTULARI DE LA CATALUNYA COMTAL

PORTAVEU DE L'INSTITUT D'ESTUDIS
HISTÒRICS MEDIEVALS DE CATALUNYA

**SANTA MARIA DE
CALDES DE MONTBUI**

BARCELONA, juny 2003

NÚMERO 8

**RELACIÓ DELS CASALS CATALANS
QUE REBEN EL CARTULARI DE L'INSTITUT**

DINS L'ESTAT ESPANYOL:

A Coruña:

Llar Catalana de la Corunya.

Còrdova

Centre Català de Còrdova.

Donostia:

:Casal de Catalunya a Guipuskoa.

Gazteiz:

Cercle Català d'Àlaba.

Las Palmas de Gran Canaria:

Casa Catalana de las Palmas.

Madrid:

Cercle Català de Madrid.

Maó:

Casal Català de Menorca.

Pamplona:

Casal Català de Navarra.

Saragossa:

Casa Catalana de Saragossa.

A L'ESTRANGER:

ALEMANYA

Associació Catalana d'Essen (Essen).

Casal Català d'Hannover (Hannover).

Centre Cultural Català de Colònia (Köln).

ANDORRA

Centre de Cultura Catalana del Principat d'Andorra (Andorra la Vella).

ARGENTINA

Casal Català de Bahia Blanca (Bahia Blanca).

Agrupació Cultural Catalana de Mendoza (San Martín - Mendoza).

Associació Catalana «Montepío de Montserrat» (Buenos Aires).

Casal Català de Còrdova (Còrdova)

Casal de Catalunya de Buenos Aires (Buenos Aires).

Casal de Catalunya de Paraná (Paraná -Entre Rios).

Casal dels Països Catalans de La Plata (La Plata).

Centre Català de Mendoza (Mendoza).

Centre Català de Rosario (Rosario).

Centre Català de Venado Tuerto (Venado Tuerto - Sta. Fe).

Associació Cultural Catalana (Meadowbrook - Queensland).

Les Quatre Barres (Castelar - Buenos Aires)

Mutual Catalana Germanor (Mendoza).

AUSTRÀLIA

Casal Català de Victòria, Incorporated (Melbourne-Victòria)

Radiodifusió Catalana (Victòria)

Casal Català of New South Wales, Inc

(Bexley, New South Wales).

BÈLGICA

Casal Català de Brussel·les (Bruxelles)

Centre Josep Carner - Amics de la Cultura Catalana (Bruxelles) .

BRASIL

«Catalonia» Grup de Catalans de São Paulo (São Paulo).

CANADÀ

Casal Cultural Muntaner (Ste. Foy Québec)

Casal Català de Vancouver (Vancouver)

Casal dels Països Catalans de Toronto (Toronto-Ontario).

COLÒMBIA

Comunitat Catalana de Colòmbia (Santa Fe de Bogotà)

Casal Català d'Antiòquia (Medellín).

COSTA RICA

Casal Català de Costa Rica (San José).

CUBA

Societat de Beneficència de Naturals de Catalunya (La Habana).

DINAMARCA

Casal Català de Cultura a Copenhaguen (CCC) (Kobenhavn V).

EQUADOR

Asociación Catalana Ecuatoriana de Negocios (Quito)

Casal Català de Guayaquil (Guayaquil)

Casal Català de Quito (Quito).

ESCÒCIA

Casal Català d'Escòcia (U.of Edinburgh).

ESTATS UNITS

American Institute for Catalan Studies (Texas)

Casal dels Catalans de Califòrnia (Los Angeles)

Fundació Paulí Belle (Bethesda)

North American Catalan Society, Inc. (Morgantown).

FRANÇA

Aire Nou de Bao (Bao)

Amical dels Catalans d'Alsàcia (Strasbourg)

Casal Català de Grenoble (Meaudre)

Casal Català de Tolosa de Llenguadoc (Toulouse)

Casal de Catalunya de París (París)

Centre Cultural Català de Perpinyà (Perpinyà)

Cercle Català de Marsella (Marseille)

GRAN BRETANYA

Casal Agrupació N.Catalana de la Gran Bretanya (Bournemouth).

GUATEMALA

Casal Català de Guatemala (Guatemala).

GUINEA EQUATORIAL

Casal Català de Guinea Equatorial (Bata).

HOLANDA

Casal Català d'Amsterdam (Dordrecht).

ITÀLIA

Associació Catalans a Roma (Roma),

JAPÓ

Centre Català de Kanzai (Chuo-Ku Osaka-Shi).

LUXEMBURG

Centre Català de Luxemburg (Luxemburg).

MÈXIC

Club de Empresarios Catalanes en México, A.C. (México)

Casal Català de la Península del Yucatán, A.C. (Mérida)

Casal Català de Puebla, A.C. (Puebla)

Casal Virolai, A.C. (Querétaro)

Centre Català de Guadalajara (Guadalajara-Jalisco)

Orfeo Català de Mèxic, A.C. (México).

PARAGUAI

Centre Català d'Asunción (Asunción).

PERÚ

Casal Català del Perú (Lima).

PUERTO RICO

Casal Català de Puerto Rico (San Juan de Puerto Rico).

SUÈCIA

Les Quatre Barres (Stockholm).

SUÏSSA

Amics Catalans de Berna (Schliem Bei Köniz)
Casa Nostra Baden-Wettingen /Grup Montseny (Wettingen)

Casa Nostra de Basilea (Birsfelden)

Casa Nostra de Suïssa (Wallisellen)

Casa Nostra de Zurich (Zurich)

Centre Català de Lausana (Lausanne).

URUGUAI

Casal Català de Montevideo (Montevideo).

VENEÇUELA

Associació «Nova Catalunya» de Joan Orpí (Barcelona-Anzoátegui)

Centre Català de Caracas (Caracas).

XILE

Agrupació d'Empresaris d'Ascendència Catalana (Santiago de Xile)

Centre Català de Santiago de Xile (Santiago de Xile)

Centre Català de Viña del Mar (Viña del Mar)

Edita:
**Institut d'Estudis Històrics
Medievals de Catalunya.**

Direcció:
Jaume Bertomeu

Sots-Director:
Ramon Plana

Cap de Redacció:
Lluís Goberna

Coordinadora:
Lluïsa Goberna

Publicitat:
Josep de Alberto

WebMaster:
Lluís Teruel

Consell de Redacció

Col·laboradors:

Montserrat Fortuny
M^a. Isabel Gallén
Àngel Gordon
Joan Panadès
Joana Tarín.

Redacció i Administració:

Av. Paral·lel, 98 Esc.B Entre. 2a.
08015 Barcelona
Tels. 93 442 78 88
Fax 93 441 97 01
E-mail:
estament@eresmas.com
www.cartulari.es.vg

Capçalera:

Copy-Art-Institut.

Impressió:

GAM, Serveis Reprogràfics.

Dipòsit Legal: B-

Els articles signats són de la sola responsabilitat de l'autor i l'equip del Cartulari no necessàriament ha d'estar d'acord amb el contingut dels mateixos.

Benvolguts amics.

Tornem a estar amb vosaltres en aquesta darrera edició del CARTULARI, el nombre vuit del juny 2003, amb un recull dels darrers actes de l'Estament, l'Institut, La Unió d'Artistes, l'Associació Hispano Egípcia i escrits dels nostres col·laboradors i amics.

Com podreu veure hem augmentat el nombre de pàgines, totes a tot color, sempre amb l'afany de superar-nos i millorar, edició darrera edició.

Pel que fa a les activitats realitzades per l'Institut va col·laborar amb la celebració del tradicional sopar de la **Nit del Llibre** organitzat per **INSTEKO**, Institut de Tècniques de la Comunicació.

Seguim fent esment dels Casals Catalans que mantenen contacte amb nosaltres, esperant que siguin molts més els que a partir d'ara ens facin arribar la seva opinió sobre la nostra publicació, i fins i tot ens aportin alguns articles.

Des d'aquestes línies animo a tots els membres de les diferents Juntes a dur endavant les tasques culturals de les Entitats aquí representades per assolir un millor nivell i conèixer millor el nostre País.

En nom de tot l'equip de Redacció del CARTULARI, us desitjo a tots que gaudiu d'unes bones vacances d'estiu, tot esperant estar amb vosaltres el proper mes de desembre en la nova edició del Cartulari.

Jaume Bertomeu i Julià

INSTITUT D'ESTUDIS HISTÒRICS MEDIEVALS DE CATALUNYA

Aquest CARTULARI és el portaveu de l'Institut, de publicació semestral. És una entitat convenientment legalitzada i domiciliada al Cap i Casal de Catalunya, i que té per finalitat aplegar als afeccionats a la història medieval de Catalunya i altres activitats del nostre País.

SUMARI

	Pàgina
Casals Catalans.	2
Editorial i Redacció.	3
Informa.	4
Camí Cap a la Pau.	5
Sopar de Germanor.	6 i 7
Curiositats.	8 i 9
Crònica d'una Jornada Memorable.	10 i 11
Un Poble de la Catalunya Medieval.	12 i 13
Oratòria, Cavallers i Joglars.	14 i 15
Notícies.	16
Reunió i Sopar del Nou Consell.	17
Acta d'Investidura de Cavallers.	18, 19 i 20
La Nit del Llibre.	21
La Orde del Temple a Catalunya.	22 i 23
La Màscaras en el Teatre.	24 i 25
El Castell de Sentmenat.	26 i 27
L'Egipte Misteriós.	28 i 29
Els tresors ocults del museu Egípcia.	30 i 31
Un Conte d'Àngel Gordon.	32 i 33
Recordant a un amic i Notícies.	34
Passatemps.	35
Contraportada.- Dibuix «La Nit del Llibre».	
Portada.- Santa Maria de Caldes de Montbui.	

Informa

Informa

El 13 de desembre de 2002:

Sopar al Gran Hotel Catalonia presentació del CARTULARI número 7, projecció de la WEB de l'Estament, Institut, la Unió d'Artistes i l'Associació Hispano Egípcia, i posterior sorteig d'obsequis.

16 de desembre 2002:

Inauguració de l'Exposició de la pintora Na Lluïsa Goberna. A la Sala Toranto de Barcelona.

21 de desembre 2002:

Missa "in Memoriam" al Dr. En Salvador Jordà i Alario, Gran Mestre del Capítol Nobiliari dels Homes de Paratge del Principal de Catalunya, a l'Ermita de Brugues i Acte de presentació Oficial del Nou Gran Mestre del Capítol En Eduard Picallo i reafirmament de la Germanor continuada del Capítol i l'Estament.

7 de març 2003:

Missa exequial en sufragi dels membres de l'Estament i familiars, a l'església de Sant Jaume, del carrer de Ferran de Barcelona.

3 d'abril 2003:

Reunió Sopar del Nou Consell Suprem i Senat de l'Estament, convocatòria de la XVI Investidura de Cavallers i Imposició de llaços a Madones.

10 d'abril 2003:

Tradicional Sopar de La Nit del Llibre, l'Institut col·labora en la realització del mateix.

26 d'abril 2003:

L'Estament va celebrar la Solemne XVI Investidura de Cavallers i Imposició de llaços a Madones a l'església parroquial de Santa Maria de Caldes de Montbui, i posterior còctel, sopar i ball de Gala a la "Baronia" de Sant Feliu de Codines.

9 de maig 2003:

Representació de tres membres de la Unió d'Artistes a la «IV Exposició col·lectiva d'artistes», a la Sala d'exposicions de l'Estació. Patrocinada per l'Ajuntament de Castelldefels.

13 de maig 2003:

Conferència del Senyor En Lluís Josep Grifol, (Insigne ufòleg contactista) a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb el títol «UFO-LÒGICA MONTSERRATINA».

27 de maig 2003:

Conferència del Senyor En Alaa Ahmed, (egiptòleg-historiador egipci) a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb el títol «LOS SECRETOS DE LA REINA HATSHEPSUT».

3 de juny 2003:

Conferència del Senyor En Roberto Roman, (professor Moria, Investigador, Membre de l'Associació Hispano Egípcia) a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb el títol «LOS ESPEJOS SECRETOS DE EGIPTO».

10 de juny 2003:

Conferència del Senyor En Josep de Alberto, (egiptòleg, Delegat Cultural de l'Associació Hispano Egípcia) a la Biblioteca Pública Arús de Barcelona, amb el títol «SERES DESCONOCIDOS EN EGIPTO».

Article d'opinió

SEGLE XXI

SEGLE XXI

SEGLE XXI

SEGLE XXI

El Camí cap a la Pau!

Per Ramon Plana

Al agafar qualsevol llibre de la història de les Nacions, Països o Continents, hom s'entristeix al llegir de forma continuada... i va "conquerir"... tal i qual veí, i al cap d'un temps va esser "conquerida" per un altre país. I així continuament. La paraula "conquerir" tenim que aplicar-la, traduir-la i anomenar-la amb el significat real del que representa, o sigui: **Guerra, Ocupació.**

Ja entrats de ple en el segle XXI això ja no pot succeir com abans. Les coses, les persones, el món, és totalment diferent al que fins ara em conegut. En termes polítics no es pot admetre que una sola persona sigui decisoria per a determinar i portar a la guerra a tota una nació. Ni que fos una dictadura! Però, no és una dictadura quan un partit té majoria absoluta? No ho dic únicament per l'Espanya, sinó per a qualsevol nació que es trobes en idèntiques circumstàncies.

Pel que correspon als ciutadans veiem que també han canviat les "formes". Els individus donen la seva opinió, no estan satisfets amb que els polítics decisoris de fets trascendentals facin o defacin "situacions" i més "situacions greus" sense consultar al poble. És el poble el que té que decidir. És el poble majoritàriament el que tindrà que soportar les conseqüències, per a bé o per a mal, d'aquests fets.

Hom sap el perill que representa avui dia una guerra. Les armes modernes -més abundants i molt més destructives que les de l'Edat Mitjana- estan esperant per a ser utilitzades; inclusiu hi ha nacions en que els "que més manen" tenen com un desig imparable de veureles funcionar. Fóra tan fàcil avui que una conflagració mundial involucrés a més de vint o trenta nacions, que el món perilla com potser mai succeí a l'història de la humanitat! I mireu que en aquest transcorre ja n'hem passat de calamitats, guerres i misèries !

Necessitem estar capacitats per a observar. És de tot punt necessari el contacte i harmonia entre els països! Aquest segle XXI tindria que ser un nou "RENAIXEMENT", la promesa d'una vida millor i així testimoniar un optimisme que bona falta ens fa.

El diàleg, la creativitat i la raó en el llenguatge, així com la forma de exposar les diferents raons, són les normes que tenen que primar en un futur immediat. No pot ser sigui la força la que domini la situació com fins ara ha succeït al món.

PENSO QUE: Visquem on visquem, i qualsevol que siguem, tots desitgem, per a Nosaltres mateixos, per a la nostra Família, per a la nostra Nació i per a tot el Món, molta Serenitat i Pau! ©

MANEL CARREÑO

Joier

**Taller de disseny
i fabricació pròpia**

**Equador, 34 entsol. 2a.
08029 - BARCELONA**

Tel/Fax: 933 225 933

SOPAR DE GERMANOR

El passat 13 de desembre, com és habitual, en aquelles dates properes a les Festes Nadalenques, vàrem tenir el Sopar de Germanor i la tan esperada presentació del nou Cartulari nº. 7, realitzat íntegrament en color.

En aquesta ocasió es va tornar a celebrar al Gran Hotel Catalonia, gaudint com es habitual d'un excel·lent sopar i servei.

PRESENTACIÓ

CARTULARI I WEB CARTULARI I WEB

Aquesta vegada els actes que es van fer durant el sopar van ser diferents que en altres ocasions, doncs es va presentar per primera vegada, en pantalla gran, la nostra pàgina WEB, realitzada pel nostre amic, i membre de l'Institut i Estament en Lluís Teruel. Posteriorment es va passar la pel·licula-reportatge, feta per ell, de la visita a Girona que vàrem fer l'octubre passat, i que va sortir en l'anterior Cartulari.

Desde aquestes pàgines la nostra felicitació al Lluís, per la dedicació i esforç empleat, en la creació d'aquests dos treballs, realitzats amb tan excel·lent qualitat i professionalitat.

Més tard, es va fer el sorteig, que encara que ja sigui una tradició, aquesta vegada també va ser diferent, doncs es pot ben bé dir que va ésser un èxit en tots els sentits, en la venda total dels números, com la vegada anterior, animat d'una manera engrescadora pel nostre amic Adrià, però si més no, l'autèntic èxit va ser la magnífica col·laboració de tots els amics que van aportar, aquesta vegada superant de llarg amb un molt alt numero de participació uns obsequis per sortejar, d'una gran qualitat i quantitat.

Els pintors membres de La Unió d'Artistes, també varen tindre la seva participació dins l'acte. Fent entrega d'un ram de flors a la poetessa Joana Tarin, com agraïment als poemes fets per ella, i inspirats en un quadre de cadascún dels pintors, durant l'última exposició col·lectiva, realitzada a la Galeria Leos Gaudí. Igualment la senyora Tarin, va fer entrega a cada pintor, del poema amb una petita dedicatoria. Van ser uns moments molt entranyables.

Es va cloure l'acte amb l'entrega dels Cartularis, amb la particularitat com ja hem dit abans al començament, d'ésser el primer Cartulari imprès totalment en color, que va ser molt ben acollit i comentat molt positivament, tant pel disseny, com pel seu contingut. ©

INSTITUT DE TÈCNiques DE LA COMUNICACIÓ ORAL

JOAN PANADÈS

Professor d'oratória

**Cursos, Seminaris i Classes Particulars de:
EXPRESSIÓ ORAL, VEU, TÈCNiques DE REUNIONS I PRESENTACIONS**

**Balmes, 74 pral. 2a.
08007 BARCELONA - Tel. - Fax 93 488 16 48**

CURIOSITATS

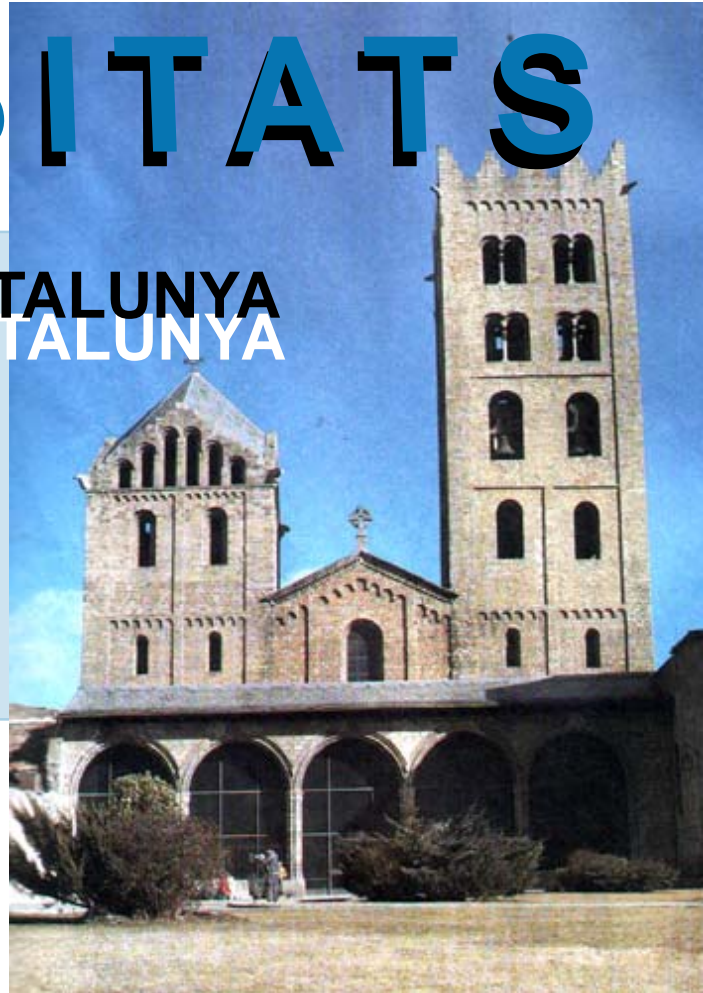
RIPOLL BRESSOL DE CATALUNYA

Del Monestir de **Santa Maria de Ripoll** ben bé podriem dir que és la partida de naixement de Catalunya.

Va ser fundat pel comte Guifré el Pilós, iniciador de la dinastia catalana, l'any 888. Després de diverses reformes i ampliacions l'abat Oliba va consagrar la basílica l'any 1032.

Representa tot un símbol i un punt de referència en un moment decisiu per a la política i la cultura catalana.

El medievalista **Pere Bohigas** va morir a Barcelona als 102 anys. L'Acadèmia de les Bones Lletres li va rendir un últim homenatge. Bohigas, nascut a Vilafranca del Penedès l'any 1901, va ser President de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i va publicar nombrosos estudis sobre literatura medieval

Monestir de Santa Maria de Ripoll

Segons Gemma Aguilera, l'Edat Mitjana va ser un període de transformacions, però algunes empremtes de l'origen romà de Barcino, no es van esborrar. El Cardus era una via romana que feia d'eix d'est-oest de la ciutat, que avui el podem dibuixar seguint el traçat del carrer del Bisbe. Si resseguim els carrers de la Palla, l'Avinguda de la Catedral, la Plaça Nova, Tapineries i Sots-Tinent Navarro, reconstruirem visualment el petit tram que encara es conserva de les muralles romanes.

La Seu de Manresa

En el progrés de Catalunya ha jugat un paper destacat **Manresa**, desde l'Edat Mitjana fins a la industrialització. Va ser arrasada pels sarraïns, incendiada pels francesos napoleònics i va veure com eren malmesos els seus monuments durant la Guerra Civil.

La construcció territorial de Catalunya és conseqüència de persones que van arriscar-ho tot per ocupar un territori hostil, sota una administració sovint massa injusta.

Un dels símbols més bells i emblemàtics de **Tossa de Mar**, és sense dubte, el magnífic recinte emmurallat de la Vila Vella, als vessants del turó del Cap de Tossa, que data dels segles XII i XIV i que conserva tres grans torres cilíndriques: la Codolar o de l'Homenatge, la de les Hores i la de Joanàs, que domina la mar.

Castell de Foix, vinculat al catars

Berenguer de Cruïlles, Bisbe de Girona, fou el primer President de la Generalitat de Catalunya l'any 1359 fins el 1362, sota el regnat del rei de Catalunya Pere III el Cerimoniós..

El nostre món tan avançat, que està frisós per endinsar-se en el segle XXI, s'ha vist sorprès i encantat per una religió medieval, dues paraules que ens duen a un fenomen clarament del passat. (Del llibre ELS CATARS). ©

«Recopilació i extractes de diverses fonts que parlen de la Història del nostre país».

Document fundacional de la Generalitat, datat el 1359

Ser **itec**
MANTENIMIENTO HOSPITALARIO

Milà i Fontanals, 14
08191 RUBÍ (Barcelona)

Tels. 93 588 29 47 - Fax 93 699 74 27
e-mail; servitechospit@teleline.es

CRÒNICA D'UNA JORNADA MEMORABLE

Dissabte, 21 de desembre de 2002. Ens espera un autocar a la plaça de Catalunya. Són les 8 del matí.

A dos quarts de nou esmorzem breument al bar del Restaurant de l'Ermita de la Mare de Déu de Bruguers, sota mateix del castell d'Eramprunyà, terme municipal de Gavà. El baró d'Eramprunyà era Jaume March, oncle de l'immortal poeta Ausias March, glòria de les lletres catalanes.

A les 9, en el clos acollidor de l'ermita romànica de la Mare de Déu de Bruguers, el Ministre Ordenat del Capítol Nobiliari dels Homes de Paratge del Principat de Catalunya, Mossén JAUME BOGUNYÀ, oficià una missa "in memoriam" del Gran Mestre del Capítol, Dr. SALVADOR JORDÀ i ALÀRIO, en el primer aniversari de la seva mort. També en memòria del mestre PERE ELIES i BUSQUETA, recentment desaparegut, membre estimat del Capítol i president del jurat de les Justes Poètiques Borrell II.

Després de la missa, presentació del nou Gran Mestre del Capítol Nobiliari, EDUARD PICALLO i GIL, Cavaller de Justícia, a càrrec del Prebost i també Cavaller de Justícia, MANUEL TOSCA i AMELLA. El nou Gran Mestre va voler que el seu primer acte com a tal, fos el reafirmar l'agermanament del Capítol amb l'Estament de Cavallers Nobles del Principat de Catalunya. La seva abraçada al Gran Mestre de l'Estament, JAUME BERTOMEU i JULIÀ, i l'encreuament

d'ambdós estendards en van donar fe.

Acte seguit es va procedir a la solemne investidura dels nous cavallers del Capítol.

El Portaestendard Major del Capítol i Cavaller de Justícia JOAN FABREGAT i GARCIA, va acompanyar a dalt de l'altar els Cavallers de

l'Estament apadrinats pel seu Gran Mestre, MARIÀ MONTIÀ i HERNÁNDEZ, ÀNGEL GORDON i FERRER, LLUÍS TERUEL i BAÑOS, i JOSEP DE ALBERTO i GARCIA, els quals van ser investits Cavallers de Justícia del Capítol Nobiliari dels Homes de Paratge del Principat de Catalunya.

Finalitzada la cerimònia es va emprendre ruta vers L'Espluga de Francolí (Conca de Barberà).

En arribar, visita a la Cova-Museu de L'Espluga. Cova prehistòrica que allotja el naixement del riu Francolí i diverses escenes de la vida dels nostres avantpassats.

sensibilitat i moltes d'un remarcable valor poètic. Després es va procedir a un divertit sorteig ple de premis a cura del Portaestendard Major i de la Secretària. Com a cloenda de l'acte, el Prebost del Capítol, l'escriptor i poeta MANUEL TOSCA i AMELLA, va obsequiar personalment a tots els assistents amb un volum del seu darrer i vuitè llibre "EL NADAL i LES NADALES", editat per "La Busca, Edicions", de Barcelona.

L'acte va ser conduït pel Prebost del Capítol amb la col·laboració de la Secretària del mateix, MONTSERRAT LLOBET i VALL. ©

A les 3 de la tarda, gran dinar nadalenc a l'Hostal del Senglar, en saló reservat, amb Pare Noël inclòs. El Cavaller de Justícia i Cònsol al Tarragonès, EUSEBI MAJÓS i PONT, va tenir especial cura de la infraestructura dels actes de l'Espluga.

A continuació, la festa prenadalenc del PÒRTIC DE NADAL. Va fer-ne l'obertura el Ministre Ordenat del Capítol, Mossén JAUME BOGUNYÀ, seguida per les paraules del poeta Dr. GENÍS TURA i POU, Rector Magnífic de l'Acadèmia Borrell II. Parlament també del Gran Mestre del Capítol EDUARD PICALLO i GIL, del Gran Mestre de l'Estament JAUME BERTOMEU i JULIÀ i dels nous investits Cavallers, i lliurament de diplomes. Després, recitació de les Nadales pels seus autors per ordre alfabètic, contingudes en el llibretó editat per a tal finalitat, Nadales plenes de gran

FINQUES CLARAMUNT

**Administra, lloga, ven
Gestió i inversió immobiliària
20 anys al vostre servei**

**C/. Prats de Molló, 10
Telf. 93 201 85 16 Fax 93 200 90 09
08021 - BARCELONA**

Quan jo era molt jove, per una sèrie de raons, vaig anar a parar a un petit poblet situat entremig de muntanyes. La bellesa d'aquell indret, l'aire pur i net tan diferent del que es respira a la ciutat, la blavor intensa del cel, la placidesa de les nits plenes d'estels i els boscos frondosos i verds amb la flaire de les herbes aromàtiques, em van captivar.

UN POBLET DE LA CATALUNYA MEDIEVAL

Per Joana Tarín

Una de les coses que més m'agradaven era sentir les històries dels antics costums i dels avantpassats, que amb un cert caire misteriós, contaven els seus habitants. Aquí us faré una breu referència de la història d'aquest poblet

Panoràmica de Talamanca

Al llevant de la comarca del Bages, frontera amb el Vallès Occidental, entre els termes de Monistrol de Calders, Mura, Rocafort, El Pont de Vilomara i Navarcles, trobem situada la petita població de **Talamanca**.

Talamanca, nom compost d'origen àrab que fa referència al terreny i a les comunicacions. "Talc" (el vessant costaner) i "al- manqab" (el camí). En aquest camí que anava de Barcelona a Berga, s'aixeca el castell de Talamanca.

La primera notícia històrica que tenim sobre el castell es remunta a l'any 967, quan Salla o Sala, fundador del Monestir de Sant Benet de Bages, el 28 d'Octubre de l'any XIII del regnat del Rei Lotari (967), dona a aquest monestir unes cases i uns terrenys en un lloc anomenat Angle i en el terme del castell de Talamanca.

A la porta principal d'aquest castell hi ha una llegenda que diu:

Castell de Talamanca

Fundat en el segle XII per Guillem, Marqués de Castellbell i la seva esposa Mafalda, filla d'en Ramon Berenguer III comte de Barcelona. Fou adquirit i reconstruït posteriorment per Carles Ventura i Tàpies durant el període comprés entre els anys 1956 i 1964.

Castell de Talamanca

La relació dels senyors del castell comença amb Bernat de Talamanca (1186-1209), la seva muller Dolça i el seu fill Bernat.

Durant la segona meitat del segle XI, Catalunya es va convertir en un país de senyors feudals, a partir de 1233 son Berenguer de Talamanca i el seu fill Guillem els que se'ns presenten com a Senyors del Terme.

A 13 calendes de 1255 fan venda en franc alou (exempt de tota càrrega i dret senyorial) a l'Abat de Sant Benet de dos masos del Terme, però a condició que els homes d'aquests masos hagin de servir, quan calgui, al so del castell de Talamanca.

L'any 1412 comença a Catalunya la dinastia dels Trastamara, amb el Compromís de Casp, i Ferran I inicia el seu regnat amb una revolta provocada pel Comte Jaume d'Urgell. En aquesta revolta, el Senyor del castell de Talamanca, Joan Aimerich, va estar al costat del Rei, per la qual cosa es feia anomenar "Algutzir Major del Senyor Rei".

No és casualitat que arran de la revolta feudal, es construïssin grans castells amb muralles gruixudes i molt àmplies, doncs la seva missió era acollir a la pagesia i als ramats dels voltants en moments de perill.

Passada la Guerra de Successió, durant la qual el castell de Talamanca va servir de bastió a les tropes del Marquès de Poal, es desarmà la població catalana i començà la demolició dels castells. La data de demolició del castell de Talamanca és l'any 1717. A mitjans del segle XVIII, els seus propietaris, els Marquesos de Castellbell, s'encarregaren de la reconstrucció.

Al costat dels castells s'hi solia edificar una església. L'església de Santa Maria de Talamanca és esmentada ja l'any 1038 i conserva els senyals o creus d'haver estat consagrada. És d'estil romànic encara que ha sofert algunes transformacions.

Portalada de l'església

Adossat a una de les capelles laterals, podem veure un sarcòfag de pedra d'estil gòtic, essent notable destacar la riquesa del coixí sobre el que descansa l'estàtua del cavaller difunt, quals despulles reposen en dit sarcòfag, on amb dificultat es pot llegir la següent inscripció:

***“Ací jau el Senyor Berenguer de Talamanca,
qui va morir el dia 2 de les calendes de Maig
de l'any 1325. Sia en glòria beneït.
Descansi en Pau “***

Al costat de l'església hi ha un petit cementiri amb un alt xiprer que s'alça ben al mig i on encara es poden veure les làpides de tombes antiquíssimes.

Les velles cases s'han restaurat conservant l'estil rústic del poble, així com els enllosats carrers donant-li un aspecte molt pintoresc, amb uns acollidors racons on es pot gaudir de la placidesa d'aquest lloc.

Cementiri

Volgent retre homenatge a aquesta població històrica i plena d'encant, escric el següent poema:

Lloança a Talamanca

***Talamanca és un poble petit,
molt antic i bonic,
on de tot pots gaudir
i res no et manca.***

***La seva església és bella,
el seu castell majestuós
i l'entorn,
és meravellós!***

***Envoltat de muntanyes
i boscos d'un verd encisador,
pins, alzines
i cireretes de pastor.***

***Camps de vermelles roselles
i flors de tots colors.
Espígol, farigola, romaní
dolces flaires deixen sentir.***

***Dies plens de llum
Harmoniosos cants d'ocells
Postes de sol
dignes dels millors Pinzells.***

***Nits de mil estels
Silencis que conviden al repòs
quan la suau brisa
acaricia el cos.***

***Això és Talamanca
un lloc
on de tot pots gaudir
i res no et manca.***

Llar parroquial i església

Un racó de Talamanca

Vista panoràmica Castell i Església

Bibliografia:

«El Castell i el poble de Talamanca».

ORATÒRIA, CAVALLERS I JOGLARS

Plató

1ª PART –continuació– LA RETÒRICA I L'ORATÒRIA A LA GRÈCIA

*“Retorico so fino se feroso fablar colorar mis palabras los omes
bien pagar sobre mi adversario la mi culpa echar.”*

(Libro de Alexandre, 42 ac)

Pel professor

Joan Panadès

La retòrica i els seus detractors

Des de fa més de 150 anys la retòrica ha anat adquirint moltes connotacions negatives. Sobre ella van recaure successives condemnes capitals. Durant els segles XIX i XX es va atacar la part nociva de les doctrines i de les pràctiques retòriques. També s'ha emprat la paraula com a terme pejoratiu, quan s'arriba a qualificar algunes persones de retòrics per desacreditar els seus discursos. Fins i tot diferents termes de la tècnica retòrica han passat al llenguatge corrent com mal vistos: hiperbòlic, llocs comuns, digressió, peroració, etc. Com si la retòrica fos l'art de mentir o, si més no, manipular.

Encara avui alguns polítics esmenten amb freqüència la paraula com engany o manipulació. La titllen de preceptiva, desproveïda de raons aparents, denuncien la repetició acrítica d'esquemes i models vulgaritzats i vulgars, la vacuïtat elevada a sistema; en resum, un munt d'incrustacions que fan irreconeixible una obra venerable.

De fet, totes aquestes raons són perfectament contradictòries; un discurs no pot ser alhora va i manipulador! La paraula no pot ser al mateix temps artificial i mancada de sinceritat? No es pot mentir també sense retòrica? I no pot ser sincer un discurs retòric? En definitiva, la veritable retòrica és una altra cosa.

La retòrica clàssica

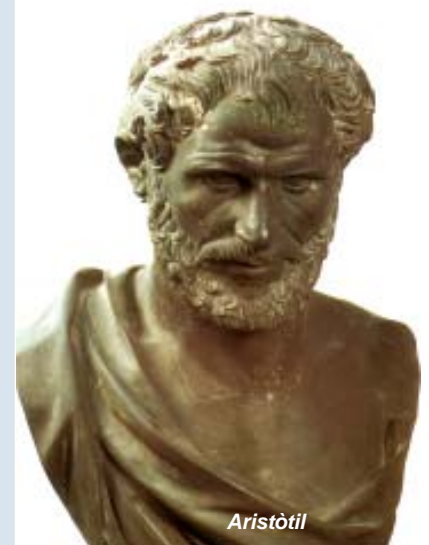
L'oratòria o retòrica que de Grècia es va transmetre a Roma va passar posteriorment a l'Europa medieval.

És conegut de tots que Grècia creà des dels seus inicis els primers intents d'establir preceptes per al discurs humà, com comentarem en altres articles.

La retòrica és la més preceptiva d'aquestes arts, en establir unes normes específiques, basades en l'anàlisi de la pràctica corrent, la qual cosa va permetre que l'experiència dels oradors amb talent es transmetés a generacions posteriors en forma de suggeriments directes de conducta.

No oblidem que des dels primitius discursos a la “Ilíada” d'Homer, passant per Còrax de Siracusa (cap al 476 a.C.), que la tradició considera “l'inventor” de l'art de la retòrica, ja existia una mena d'oratòria planejada.

Posteriorment, el seu deixeble Tísies fou un gran difusor d'aquest art. Es diu també que Gòrgies, el sofista, la va introduir a Grècia al voltant del 428 a. C., i van contribuir a divulgar-la: Protàgores, Antifont, Lísies, Isòcrates i Plató, de qui l'obra “Fedre” es considera un esquema virtual de la màxima obra coneguda del seu deixeble Aristòtil; aquesta “Retòrica” és el manual més antic que es coneix sobre el tema.

Aristòtil

Els tres períodes de l'oratòria clàssica

Primer període

Xenofont, Ciceró, Plutarc... ens parlen de l'oratòria de Temístocles, Aristides, Solón i, sobretot, Pèricles, d'oratòria “fulminant” i, segons alguns, superior a Demòstenes.

Segon període

Coincideix amb el de la filosofia grega, quan políticament va triomfar la democràcia a tota Grècia. Aquest clima democràtic afavoreix el desenvolupament de l'oratòria: tant més val un home quan més pugui influir. I l'influx depèn de la capacitat de conquerir el públic. “Grècia depenia de la paraula”, s'ha dit. Per totes parts proliferen mestres de

Isòcrates

retòrica. Cap a ells hi acudeixen joves àvids de glòria fins i tot a costa de pagar cares les seves lliçons. L'oratoria és ja un art i ser orador equival a forjar-se un gran avenir. L'art de la paraula esdevé quelcom comercial. Es desvirtua el valor de l'oratoria convertint-la en instrument per provar-ho tot. És l'època del predomini de la sofística: desenvolupament de l'enginy amb subtileses per una part i per l'altra els jocs de ritme, antítesi, simetria...

En aquesta època no hi ha oradors; només abunden els retòrics. A les seves classes es formaran alguns dels oradors més notables del període següent. Famosos sofistes són Protàgores i Gòrgies.

Tercer període

És un període d'esplendor no polític, però sí cultural. L'oratoria grega arriba a la seva màxima perfecció. Els alexandrins fixen en deu el nombre d'oradors àtics: Antifont, Andòcides, Lísies, Isòcrates, Iseo, Èsquines, Demòstenes, Hipèrides, Licurg i Dinarc. Èsquines és el més important del grup, després de Demòstenes.

Demòstenes (384 – 322 a. c.)

Ha arribat per Grècia l'hora de perdre la seva llibertat. Per aquest camí trobarà la millor compensació: la unitat nacional. Apareix en escena el cabdill que podria portar els grecs a la conquesta d'Àsia. Per comprendre l'antagonisme, l'enemistat, l'odi i l'aversion que Demòstenes sent per Filip hem de recordar que no era sols l'avenir la principal preocupació dels atenesos, sinó la pèrdua de les seves colònies a la Tràcia i els Dardanels, que Filip, amb astúcia evident, havia ocupat. Aquests últims vestigis de l'imperi colonial de Pèricles eren els més positius i indispensables per a la vida d'Atenes. Durant deu anys (-348 al -338), la seva eloqüència eficaç es va imposar a la diplomàcia i a la coacció armada de l'invasor. La derrota davant els macedonis no li va impedir d'aplegar al seu entorn els patriotes atenesos, per tal d'organitzar la resistència. A cada avançament de Filip, Atenes protesta i envia una ambaixada. Demòstenes diu: *"Quan els odis procuren només fer mal, les queixes ja no són justícia, sinó covardia."*

La seva obra mestra, *Sobre la corona* (v. -330), sintetitza la seva visió política, on cal destacar la simplicitat i grandesa, alhora, de la seva oratoria, basada en una elevada moral política, davant la teatralitat i l'exageració de l'adversari, Èsquines, que s'oposava a l'atorgament d'una corona que el poble exigia per a Demòstenes. Demòstenes el va vèncer amb un magnífic discurs.

Anècdotes

Diu Èsquines que Demòstenes, formant part d'una ambaixada de deu ciutadans que anaven a Pella, la capital de Filip, durant l'hivern de l'any 347 a.c., havia assegurat als seus companys d'ambaixada que vessaria dolls d'eloqüència. El cert és que quan arriba el torn del jove orador, comença recitant un vers amb una veu tan apagada i freda (diu Èsquines) com la d'un moribund, i gairebé no havia entrat en matèria, es queda sense veu, vacil·la i resta mut. Filip, veient-lo en aquesta situació, l'anima dient-li que no s'espanti; que tingui present que no és un actor per a qui tallar el discurs hauria estat una desgràcia irremeiable; que recobri la calma i procuri a poc a poc recordar les raons que tenia preparades. Demòstenes no aconsegueix refer-se, i després d'un breu silenci els ambaixadors es retiren.

Aquest mateix home, que davant Filip perd el domini de si mateix i la veu, és qui, passat un temps, a Atenes parla fort, i les "Filípiques" han quedat com a prototip d'oratoria insuperable i d'acusació aclaparadora. Demòstenes, davant d'una multitud compacta que el rodeja a l'Àgora, pronuncia amb posat enèrgic la tercera "filípica", sense que cedeixi el to solemne de la seva veu ni s'alterin els plecs de la seva clàide.

El gran orador defensava un home que estava per ser condemnat a mort. Els jutges parlaven i es feien els desentesos. Aleshores Demòstenes va dir:

-Us explicaré un conte. Un llogador lloga a un passatger un ase per a una jornada. Van sortir un a peu i l'altre muntat a l'ase i van començar a caminar. Ja era migdia. La calor del sol ofegava, i no hi havia cap ombra. El passatger baixa de l'ase i s'asseu a l'ombra d'aquest.

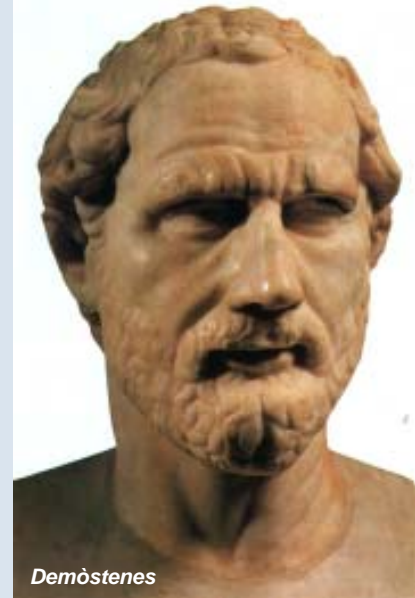
-Això no –diu el llogador-, que jo t'he llogat l'ase i no la seva ombra; aquesta ombra és meua i si la vols l'has de pagar.

-No –diu l'altre-, que si l'ase no es pot separar de la seva ombra, meus són per dret l'ase i l'ombra.

La discussió acabà al Tribunal...

Els jutges mentrestant escolten amb gran atenció. Demòstenes s'atura en sec i diu aquestes paraules:

-Amb quin interès escolteu el pleit de l'ombra de l'ase, i us desenteneu quan es parla d'un pleit on es tracta de la vida d'un home! ©

Demòstenes

Exposició LLuïsa Goberna a la Sala Toranto

NOTÍCIAS WOMAN

El passat 16 de desembre, va tindre lloc la inauguració de la Exposició de la pintora Na **LLuïsa Goberna** a la Sala Toranto de Barcelona, es va

servir un vernissatge a tots els nombrosos assistents, entre ells cal destacar el Sr. En **Bassem Faruk Hamed Badr**, delegat a Barcelona de l'Embaixada Egípcia, acompanyat de la seva mare, Embaixadora a Togo.

Exposició

Unió d'Artistes

El 9 de maig d'enguany, com es habitual en aquestes dates, es va inaugurar la **IV Exposició Col·lectiva de Pintura** de Castelldefels, com cada any, es va fer a la Sala d'Exposicions de l'Estació. Varen exposar en aquest certamen tres membres de la **Unió d'Artistes de l'Institut; Xela Esther Díez, LLuïsa Goberna i Josep Mallofré.**

L'acte va ser presidit per l'Alcalde de Castelldefels i la 3ª Tinenta d'Alcalde de Cultura i Joventut

Conferències

Hispano Egípcia

La Biblioteca Arús seguint la línia de col·laboració que va iniciar el març de 2002 amb l'**Associació Hispano Egípcia**, el passat mes de maig d'enguany, va començar un nou cicle de conferències amb diferents continguts. Van ser, com sempre, uns temes força interessants. Els conferencians En **Alaa Ahmed** (egiptòleg-historiador), En **Roberto Roman** (professor **Moria**, investigador) i En **Josep Alberto** (egiptòleg), van parlar de diferents aspectes de l'Antic Egipte i En **Lluís Josep Grifol** (ufòleg), ho va fer d'ufologia a Montserrat.

REUNIÓ i SOPAR DEL NOU CONSELL

El dia 3 d'abril en el Restaurant Casanova va tindre lloc el nomenament del nou Consell Suprem i Senadors seguit de l'informe anual dels actes realitzats durant l'exercici anterior i convocatòria de la XVI Investidura de Cavallers i Imposició de Llaços a Madones.

Després de la reunió del Consell es va servir un aperitiu amb els membres del Senat i posteriorment va tindre lloc un Sopar de Germanor.

ACTE D'INVESTIDURA DE CAVALLERS I IMPOSICIÓ DE LLAÇOS A MADONES A L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE SANTA MARIA DE CALDES DE MONTBUI

El dia 26 d'abril d'enguany, es va celebrar la Solemne XVI Investidura de Cavallers i Imposició de Llaços a Madones.

Un autocar va sortir de Barcelona, a disposició dels assistents, per tal de portar a qui ho desitgés, a l'església de Caldes. La seva portalada és considerada una de les obres mestres del barroc català, de la que podriem remarcar les seves artístiques columnes salomòniques.

En el seu interior es troba la magnífica talla romànica de Crist Majestat del segle XII.

L'acte va començar amb la benedicció de les condecoracions per en Mossèn Ramon Mor.

ESTAMENT DE CAVALLERS NOBLES DEL PRINCIPAT DE CATALUNYA

Seguidament es va iniciar el creuament dels nous membres i l'imposició de Llaços a les Madones. Un cop finalitzada la cerimònia d'Investidura es va celebrar la missa, acompanyada per l'organista i el cor de veus de la parròquia.

Mossèn Ramon, va dirigir unes emotives paraules, parlant de l'Estament, del seu passat i present, dirigides sobre tot, als nous Investits.

En acabat, tothom es va dirigir a “la Baronia”, una mansió senyorial convertida en selecte restaurant amb un marc incomparable, en mig de la natura i rodejada de boscos a Sant Feliu de Codines. En un dels seus esplendits salons varen ser entregats els diplomes a tots els nous ingressats i on es va explicar un resum històric de l’Estament i la simbologia de la Insígnia. També es va fer la presentació dels membres del Consell Suprem i Senat.

Tot seguit es va servir un aperitiu i posterior Sopar de Gala. El Gran Mestre a la fi del sopar va prendre la paraula, agraint l’assistència de tots els presents, especialment als que s’havien desplaçat de Madrid i València i a l’amic, i gran comunicador, el periodista Salvador Escamilla. La festa va continuar molt animada, doncs, després del sopar es va iniciar el ball i barra lliure, fins les tres de la matinada.

Des d'aquí enviem la nostra felicitació a tots els nous Investits i als seus padrins. ©

La Nit del Llibre

Cinquena trobada

L'Institut ha col·laborat amb el professor Joan Panadès, President de l'Institut de Tècniques de la Comunicació Oral (INTECO), en la celebració de la Nit del Llibre.

Per cinquè any consecutiu es va celebrar la Nit del Llibre el passat 10 d'abril a un hotel de l'Eixample de Barcelona. Més de 80 persones van assistir a aquest acte que té com a finalitat enfortir el llibre, estimular la lectura -especialment del llibre en català- potenciar els autors i reunir tants llibres com sigui possible per donar-los a les biblioteques de les residències de la tercera edat.

Com a convidats destacats hi van participar els autors i escriptors: Paco Candel, David Escamilla, Núria Mínguez, Miquel-Lluís Muntané, Maria Lluïsa Pazos, Eva Piquer, Agustí Rodes, J. Soler Padró i Ignasi Riera.

Com ve sent costum en La nit del Llibre, va presentar l'acte el periodista i locutor Salvador

Escamilla. Cal destacar la presència un any més de la pintora Lluïsa Goberna, que va fer donatiu de la pintura que va servir per il·lustrar la portada del díptic que anunciava l'acte.

Els autors van fer una breu ressenya de la seva obra escrita i van fer lloances a favor del llibre i la lectura. Després de les seves intervencions es va obrir un ampli i interessant col·loqui, que es va haver de retallar per no sobrepassar el temps establert. Aquest col·loqui va ser moderat per Agustí Rodes, que a més d'autor és director del programa radiofònic "Protagonista el llibre", d'Onda Cero.

Així mateix, cal destacar la presència de diferents col·lectius i/o entitats que s'havien adherit a aquesta Nit del Llibre, com ara: l'Agrupació per al Foment de la Cultura Catalana, el Cercle d'Agermanament Occitano-Català, l'Institut d'Estudis Històrics Medievals de Catalunya, l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) i la Peña Literària Joan Santamaria; entitats a les quals des d'aquestes pàgines agraïm la seva presència.

Com a fet significatiu de cloenda, totes les senyores que van assistir a l'acte van ser obsequiades amb un llibre de l'escriptora Núria Mínguez.

Va obrir i tancar l'acte Joan Panadès, creador i organitzador d'aquests sopars, el primer dels quals es va celebrar el 22 d'abril de 1999. ©

En Salvador Escamilla, Paco Candel, Joan Panadès i Margaret Escala

L'Orde del Temple als Països Catalans

Per M. Isabel Gallèn

Orde militar fundat a Jerusalem el 1118 pel cavaller de la Xampanya Hugues de Payens, amb altres cavallers francesos. Tenien com a finalitat de socórrer els pelegrins que anaven a visitar els Llocs Sants i que sovint eren objecte de pillatges per part dels lladres sarrains. Al principi prengueren el nom de pauperes comilitones Christi professaren la regla canonical de sant Agustí, a la qual afegiren el quart vot de defensar els pelegrins. El rei Balduí II de Jerusalem els instal·là en un palau situat dins el recinte de l'antic Temple de Salomó i per això adoptaren el nom d'Equites Militiae Templi Salomonis.

Al mateix temps l'orde començà una campanya expansionista per l'Occident, que fou molt afavorida per l'ajut de Bernat de Claravall, fins al punt que adoptà en les seves esglésies l'austeritat cistercenca. A Occitània i als regnes septentrionals hispànics hom encomanà de fer proselitisme a Hug Rigald, que intervingué a Aragó el 1128. Als Països Catalans l'orde entrà, segons que s'ha indicat, el 1131, amb la professió del comte Ramon Berenguer III, i els anys següents rebé algunes altres petites donacions, que eren de moment administrades des de Provença, sense que fos fundada de moment cap casa ni comanda.

Ramon Berenguer III

La donació més important i que els obrí de bat a bat les portes del país vingué a conseqüència del testament d'Alfons I d'Aragó, que en el testament del 1131, confirmat el 1134, cedí als ordes del Temple i de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem i als canonges del Sant Sepulcre els seus regnes. La noblesa aragonesa s'oposà, però, al compliment de les disposicions testamentàries del Bataller, la qual cosa provocà un enfrontament del regne d'Aragó amb la Santa Seu, que reivindicava els drets dels esmentats ordes.

Amb el casament de Ramon Berenguer IV amb Peronella (1137), el comte barceloní assumí l'assoliment de la solució dels problemes que plantejava el testament del Bataller. Fàcilment arribà a un acord amb els hospitalers i els cavallers del Sant Sepulcre, que hom materialitzà mitjançant la renúncia dels drets dels esmentats dos ordes a canvi d'importants concessions (1141). L'acord no s'esdevingué sinó fins l'any 1143, i el precediren encara una sèrie de negociacions a través d'ambaixadors enviats pel comte al mestre de Jerusalem. Pel dit acord l'orde del Temple obtenia en recompensa de la renúncia a la seva part del regne d'Aragó molts importants privilegis, entre els quals hom pot assenyalar, a part les donacions de castells i propietats, el delme de tots els censos, rendes i usatges que rebia personalment el comte, una cinquena part de les terres que hom conquerís als sarrains, i, al mateix temps, l'exempció de qualsevol lleuda, usatge i peatge als seus dominis.

Casament de Berenguer IV amb Peronella

A l'inici de l'establiment de l'orde a Catalunya, hom establí batlles encarregats d'administrar les possessions que hi havia adquirit l'orde, dependents a partir del 1143 del mestre de Provença, i certes parts d'Hispania, i que progressivament foren organitzades en comandos, les quals reberen el nom de cases, regides per un preceptor o comanador, el qual era nomenat pel mestre i el capítol provincial. Els frares podien ésser cavallers, sergents i capellans; acceptaven també donats i donades.

És difícil d'assenyalar la data concreta de la creació de les diverses cases templeres als estats catalans, però hom pot afirmar que al s. XII existien ja comanadors a les cases del Masdú (Rosselló) el 1149, Palau (Barcelona) el 1151, Gardeny (Lleida) i Tortosa (Baix Ebre) el 1156, Montsó el 1163, Corbins (Segrià) el 1167, Barbens (Urgell) el 1168, Barberà (Conca de Barberà) el 1173, Ascó (Ribera d'Ebre), Granyena (Segarra) i Puig-reig (Berguedà) el 1181, Miravet (Ribera d'Ebre) i Selma (Alt Camp) el 1190, Aiguaviva (Gironès) el 1192, Horta de Sant Joan (Terra Alta) el 1194 i Juncosa (Garrigues) el 1199.

Al s. XIII n'hi havia a Vallfogona de Riucorb (Segarra) el 1211, Castelló d'Empúries (Alt Empordà) el 1217 i, amb motiu de la seva participació en la conquesta dels regnes de Mallorca i de València, hi organitzaren noves comandes, com les de la ciutat de Mallorca el 1230, Borriana (Plana Baixa) el 1234, València el 1239, Xivert (Baix Maestrat) el 1243, traslladada després a Peníscola (Baix Maestrat) l'any 1295. Els seus extensos dominis i, a més, els privilegis que obtingueren dels monarques catalans feren de l'orde del Temple l'organització política i econòmica més important del país.

Els templers es destacaren com a consellers reials, fins i tot com a tutors del rei Jaume I, que passà uns quants anys de la seva infantesa al castell templer de Montsó, sota la guarda del mestre Guillem de Mont-rodon, participaren en les Corts, on el mestre tenia el dret d'assistència, integrat en el braç eclesiàstic; sovint prestaren diners a la corona, com també a particulars, i fins i tot alguns autors han subratllat les seves tasques financeres i els han qualificats de primers banquers d'Europa. Les riqueses acumulades per l'orde, el seu excessiu poder i la introducció de diverses cerimònies secretes motivaren enveges i sospites sobre la moralitat dels seus membres, que culminaren en l'acció personal de Felip IV de França, el qual ordenà l'empresonament de tots els templers del seu regne la matinada del 13 d'octubre de 1307.

Castell de Montsó

Castell de Miravet, reducte del Temple

A la fi d'aquest mes envià cartes a Jaume II de Catalunya-Aragó perquè procedís també contra els templers dels seus dominis. Malgrat la resistència del monarca català i fins i tot la seva decisió de defensar-los de les calúmnies llançades en contra d'ells, l'arribada de les confessions de culpabilitat arrencades als templers processats a París determinà un canvi d'actitud del monarca, que manà la detenció dels templers dels seus regnes (1 de desembre de 1307). Davant, però, la manera com hom havia actuat contra els templers francesos, els catalans decidiren de fer-se forts en alguns dels seus castells i oposar-se per les armes al manament reial, especialment Miravet, que no fou rendit sinó fins el desembre del 1308, i Montsó, que fins el maig del 1309 no fou capturat per l'exèrcit reial.

Als templers catalans, després de diverses interrogacions diocesanes, els fou reconeguda la innocència en el concili provincial de Tarragona (4 de novembre de 1312). Ja abans, però, el papa Climent V al concili de Viena del Delfinat, malgrat les informacions favorables en general a l'orde, havia decretat per provisió apostòlica l'abolició de l'orde (22 de març de 1312), amb la protesta dels delegats catalans. Els béns del Temple foren assignats poc després als hospitalers, exceptuant els de diversos regnes hispànics. Jaume II, que des del principi del procés havia curat de posar en mans d'administradors reials les comandes del Temple, despleguà una gran activitat diplomàtica per tal d'obtenir del papa l'assignació a la corona dels esmentats béns. El 1317 hom arribà a un acord amb Joan XXII, pel qual fou creat l'ordre de Montesa, amb els béns del Temple i de l'Hospital al Regne de València, mentre que les comandes amb els seus drets i béns que l'orde abolit tenia al Principat de Catalunya, Aragó i Mallorca passaren als hospitalers. ©

Bibliografia:
«Enciclopèdia Salvat, Enciclopèdia Avui»

LAS VELAS
— DE —
Mariam®

*Fabricación de todo tipos de velas
y velones, siguiendo el método
artesanal en toda su elaboración.
Máxima calidad en todas las
materias primas.*

*Artesanía,
Tradición y
Sabiduría*

**CERERA MARYAM, S.L. Polígono Industrial Can Castells
CL/ Juan de la Cierva 8 d. 08420 Canovelles - Barcelona
(SPAIN) telf. (34) 93 840 02 39 fax. (34) 93 840 13 04**

LA MÀSCARA EN EL TEATRE A TRAVÉS DEL TEMPS

Per Lluïsa Goberna

Des d'els temps primitius, la màscara ha estat un element molt important i característic dins del món de l'escena. Les conegudes caràtules, que usaven els antics grecs, en la tragèdia i l'alegre i jocosa de les comedies i sàtires s'han convertit en símbol del teatre. En la representació dual de tragicomèdia de la vida, en allò que té de comèdia i allò que té de tràgic.

La màscara té els seus orígens sagrats, des de els rituals religiosos primitius i els cants i danses representats en honor de Dionisi, Deu de la fertilitat i la vida, que més tard es van convertir, en representacions dramàtiques.

Des de l'inici de les representacions de l'antiga Grècia, la Xina, Japó, l'Índia, passant per l'Edat Mitjana, el segle XVIII i fins els temps actuals, totes les cultures, han fet servir la màscara, aquest objecte ancestral i màgic com a paper primordial del teatre, en tota la seva expressió.

Personificació i disfressa, dos funcions principals de la màscara en el teatre. Converteix a l'actor en un Déu, en un heroic guerrier, en un animal o en mil disfresses diferents, per amagar alguna cosa, per l'engany dels sentiments i sobre tot, per transmetre i transportar al públic a un món simbòlic, que paradoxalment, serveix per amagar i a la vegada desemascarar el personatge, perquè el profunditza i l'amplia als ulls de l'espectador i ajuda a fer-lo mes entenedor, sense perdre, no obstant, aquell element que té de màgia i de misteri.

En els primers temps del teatre grec, la màscara era part integrant del vestuari dels actors i en els temps de Esquilo, Sòfocles i Eu-

rípides, es van multiplicar les diferents caracteritzacions, arribant segons alguns investigadors, a existir posades en escena 25 màscares de diferents personatges. La màscara, també tenia una connotació pràctica, doncs servia com a megàfon, per ampliar la veu de l'actor.

En el teatre oriental i de manera especial, el japonès nò, que és una representació antiquíssima, amb cant, poesia i dansa, s'utilitzen des del segle XIV les màscares, que es troben, entre les millors del món. Han arribat a representar més de 100 personatges diferents i acompanyades d'un vestuari ric i fastuós, creen una espectacular posta en escena.

En les representacions hindús dels segles IV i V, després de C., el cant i la dansa, acompanyant a la recitació de les epopeyes vèdiques, la màscara també tenia un paper primordial i màgic, en la dramatització d'aquests episodis, de la cultura ancestral hindú.

Corrent a través del temps, ens trobem a l'Edat Mitjana, amb el teatre sacre, que es feia dins dels temples on s'utilitzava la màscara, principalment en la representació dels Misteris de la Passió. Com el vestuari no era suficient per caracteritzar el personatge, les màscares es convertien en accessoris molt valuosos per reconèixer els apòstols en les representacions del Corpus i de la Setmana Santa, i així es convertiren en elements indispensables per dotar als personatges d'una dimensió màgica i espectacular. Per aquest motiu la màscara està molt vinculada a elements sagrats, tant els que representen el bé cristià, com els que simbolitzen el mal infernal. Per exemple, aquí a Catalunya, els diables de la Patum de Berga. No oblidem als protagonistes rurals de danses i mascarades, fetes a l'aire lliure, amb un aire molt més profà.

Màscara antiga que es conserva al Museu Municipal de Berga

Màscara del diable a la Patum de Berga

També van ser un element important, en les representacions de les balades, dels joglars medievals, fent-la servir com a recurs valuós, en les seves posades en escena, plenes de simbolismes. Encara que en algunes èpoques les màscares sols es podien portar en representacions teatrals, essent castigat qui les portés en actes públics o pel carrer. I fins hi tot el concili de Toledo de 1473 es lamentava de que:

En las catedrals i altres esglésies de les nostres províncies existeix la costum per part d'alguns, sobre tot en les festes de Nadal, Sant Joan, Sant Este-ve i els Innocents, en altres dies festius i amb ocasió de misses noves, d'introduir en l'església, mentres es cele-bren els sagrats oficis, espectacles teatrals, amb màscares, monstres, ele-ments grotescs i moltes altres coses deshonestes; per si no fos suficient, es fa bulla i es reciten poesies lascives i sermons jocosos, de manera que l'ofici diví queda interromput i el poble s'allunya de la devoció.

Seguici carnavalesc medieval. LE ROMAN DE FAUVEL de François de Rues. S. XIV.

El 1523, Carles I dictà una llei prohibint les màscares i els enmascarats. De la mateixa forma, Felip II també va portar a terme una prohibició sobre el seu ús. Va ser Felip IV, qui va tornar a restaurar tot l'esplendor de les màscares.

Més endavant en el segle XVIII, van ser una manifestació important en el teatre de la Comèdia de l'Art. On van ajudar a donar vida a personatges tan coneguts en la

història del teatre, com Arlequí, Colombina, Polichinela i Pantaló.

Actualment, encara que la màscara al teatre, ha perdut el protagonisme que tenia en temps anteriors i que la seva presència dins de l'escena és més esporàdica i ocasional, se segueixen utilitzant en moltes representacions.

Picasso va dissenyar màscares cubistes, per el Ballet de Paris, i altres artistes contemporanis, les han dissenyat ocasionalment, per diferents obres teatrals, sobre tot com a element escenogràfic, sent emprades actualment en diferents espectacles de Broadway.

Així mateix han tingut el seu espai en obres modernes relacionades amb el fantàstic i el subconscient. El dramaturg Eugene O'Neill, les va utilitzar en les seves obres com a efecte psicològic i per simbolitzar personatges.

Com veiem, actualment, la màscara segueix sent vigent, dins de la representació teatral, encara que sense la importància d'èpoques pasades, on va ser un element fonamental, en la posta a escena, per el seu context ancestral i màgic, i sobre tot com a objecte totalment simbòlic, dins de totes les cultures.

Per acabar, ens preguntem, si el teatre és ficció imitant la realitat de la vida, quan ens treiem la màscara, que queda?. ©

Organitzada pels «Amics del Museu Arxiu de Sentmenat», el passat mes de març va tenir lloc a la sala d'actes de l'antiga Biblioteca de Sentmenat la inauguració de l'exposició fotogràfica titulada "El Castell de Sentmenat, nou-cents anys i un dia.... Història o condemna?"

El Castell de Sentmenat

nou-cents anys i un dia.... Història o condemna?

Per Montserrat Fortuny Roger.
Membre del grup Amics del Museu Arxiu de Sentmenat.

L'exposició consistia en una mostra de 60 instantànies d'una ruta per l'interior i l'exterior del Castell i que van servir per documentar l'estat actual del monument.

L'acurada mostra fotogràfica es va complementar amb l'exposició dels plànols i la maqueta del castell que foren elaborats per l'arquitecte Sr. Pere Molera i Picañol.¹

Sota aquest esplèndid marc va tenir lloc un cicle de conferències sobre l'arquitectura del monument a càrrec de l'arquitecte Sr. Pere Molera, sobre la història del castell i la seva gent a càrrec del Sr. Esteve Canyameres i Ramoneda² i sobre la situació del monument en el moment actual i quines són les seves perspectives de futur a càrrec de l'alcalde de la vila Sr. Josep Vilaró i Capella.³

Sentmenat es un municipi del Vallès Occidental, als contraforts meridionals del Montmajor (Puig de la Creu, 664 m alt.), rep el seu nom del castell que s'aixeca al nord de la vila.

Aquest castell que es pot veure des de la carretera que uneix Sentmenat a Caldes de Montbui o des de la que ens porta fins a Castellar de Vallès té l'aspecte d'una senyorial masia fortificada, ja que l'edificació va ser refeta al començament del segle XVI.

Està reconegut com Monument Nacional i Monument de la Generalitat però per pocs ha estat visitat.

Fins fa uns pocs anys la seva conservació va estar confiada pel marquès de Sentmenat a una família de pagesos que la habitava; va servir com masia fins que el seu lamentable estat va fer que no fos habitable i més recentment les pluges i la mala conservació han fet caure alguns sostres, cosa que posa en perill la seva planta.

Les primeres cites documentals de la toponímia de Sentmenat apareixen en els segles X i XI.

Miró d'Hostoles és el primer personatge que apareix ja documentat a Sentmenat a l'any 1011.

El llinatge originari del castell, els Sentmenat, foren els feudataris més importants dels Montcada, que els encomanaren la castlania del castell de Sentmenat.

El gran senescal i senyor de Sentmenat Guillem Ramon casat amb Beatriu de Montcada a l'any 1173 és el punt d'origen més reculat de la pròpia història dels senyors del castell.

Els senyors de Sentmenat van assistir a nombroses fetes de tota la nostra història, des de la conquesta de Tortosa on pel seu destacat paper Pere I de Sentmenat fou el primer veguer de Tortosa, el rei li va concedir la castlania d'un dels tres castells de la Suda.

Pedra que marca l'època de la reconstrucció del Castell

Escala interior de la part noble

Roda mòbil situada a les golfes del castell, servia per pujar tot tipus de mercaderies

Descendents d'aquells primers senyors del castell, com a valents guerrers, van estar presents a les conquestes de Mallorca, a la batalla de les Navas de Tolosa, al setge d'Almeria i a la batalla de Granada entre d'altres fets.

Més tard Pere de Sentmenat i de Peguera (senyor de Sentmenat al 1380) va ser conseller del rei Martí l'Humà i majordom de la reina Maria de Luna

amb la que participà a la guerra de Sicília.

La llarga història dels personatges de la família amb aquest nom es pot trobar en quasi tots els moments importants de la nostra història de Catalunya, sempre ocupant un paper important en la política, la guerra, la religió, les arts o les relacions humanes.

El títol de marquesat de Sentmenat va ser concedit per primera vegada a Joan de Sentmenat i Torralba a l'any 1691 i la grandesa d'Espanya li fou annexada el 1880 al cinquè marquès Joaquim de Sentmenat i Vilallonga, títol que encara ostenten els seus descendents.

De la mateixa manera que les contribucions històriques es troben escrites durant mil anys de la nostra història, moltes són les llegendes que envolten els personatges que les visqueren, unes són certes, altres formen part de les històries que a cau d'orella la tradició popular transmet, ja sigui per honrar als que les visqueren o per fer por als nens explicant-les a la vora del foc.

El cert és que la vida d'aquesta vila del Vallès, durant segles depenia de la voluntat dels seus Senyors, de la seva capacitat de fer justícia i de les seves demandes de censos, en funció de les despeses del castell i de la família.

El senyor o en el seu lloc el representant encarregat per vetllar del castell impartia justícia i tenia dret d'empresonar als culpables, així trobem en un escrit de l'any 1620 que Antoni Llobet, pagès de Palau Solità va ser empresonat per robar una mica de carbó a la presó del castell.

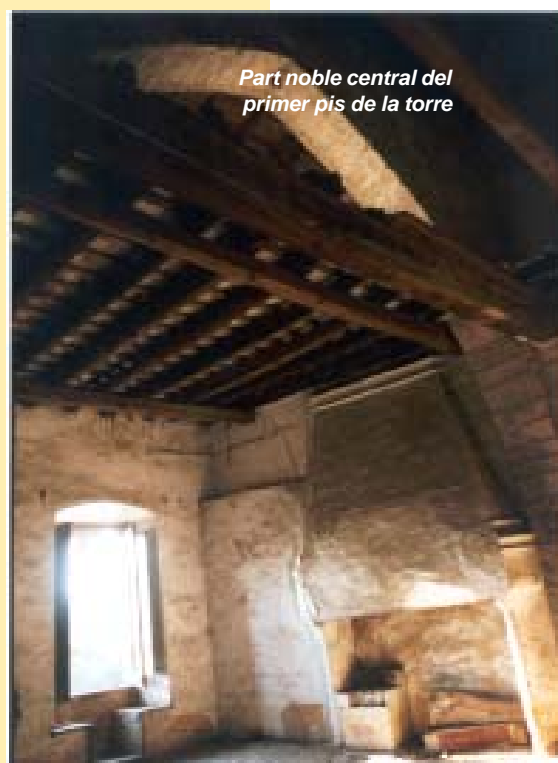
Les obligacions i censos a pagar pel poble per poder gaudir de la protecció del castell eren grans, el senyor rebia homenatge de tots els vilatans i part de totes les collites i els animals, així com un lluïsmes de qualsevol venda o establiment de terres.

Avui, aquest castell que va resistir el fort terratrèmol del Vallès la nit del 24 de maig de 1448 amb tan sols algunes esquerdes, cosa que no van poder fer els castells de Llinars, el Papiol o l'església de Sant Esteve de Granollers és tan sols una ombra que espera d'una intervenció urgent de restauració per poder seguir mirant arrogant el seu destí.

¹ Pere Molera va realitzar el seu projecte de final de carrera coordinat per l'arquitecte David Mac Kay sobre la reutilització del castell. Molera és vicerektor de la Fundació Bosh i Cardellac.

² Esteve Canyameres i Ramoneda es historiador local, llicenciat en filosofia, diplomad en Genealogia per la Societat Catalana de Genealogia i Heràldica, entitat acollida a l'Arxiu Nacional de Catalunya

³ Josep Vilaró és l'alcalde de Sentmenat des de 1997.

Part noble central del primer pis de la torre

SOLUCIÓ PASSATEMPS

NIGÈRIA.
MAURITÀNIA - KENYA - LÍBIA
ALGÈRIA - SUDAN - TANZÀNIA
TUNISIA - MARROC - EGIPTE

L'Egipte misterios

Per Ramon Plana
Ex-President d'Estudis de la
Asociación Hispano Egipcia

Hatsepsut va esser l'única dona a l'Egipte que va aconseguir el poder absolut en la civilització faraònica. El que mai s'havia vist en aquell temps! Neta del faraó Amefis I, filla del faraó Tutmés I, casada amb el seu germanastre el faraó Tutmés II, i faraó-dona regent del seu fillastre el faraó Tutmés III. Tots ells de la dinastia XVIII.

Hatsepsut,
faraona d'Egipte i
filla del sol

Avui m'agradaria parlar una mica de Hatsepsut, faraona de l'Egipte, aquest país tan acollidor i del qual tantes coses sabem d'ell gràcies als missatges gravats a les pedres dels seus colossals edificis, o sigui l'inrevés del que succeeix amb altres civilitzacions més joves i de les quals no sabem quasi bé res.

QUI ÉS HATSEPSUT

Farà uns 3.537 anys va nèixer a Tebas, Egipte, una criatura de sang reial, Hatsepsut, una nena preciosa filla de Ahmés i del faraó reinant Tutmés I. Era esperat ansiosament un varó ja que las dones no adquirien en cap cas el poder faraònic, però les circumstàncies van fer canviar els fets establerts durant tants anys en aquesta civilització.

COSTUMS EGIPCIES

Per aconseguir que governés un faraó varó, eren permesos tota mena de incestos, entre germans o filles i entre pares i filles. Amés a més debem tenir en compte els fills nats de les abraçades reials del faraó amb les seves concubines, meravelloses segons diuen, del seu haren.

Això proporcionava moltes vegades uns malestars interns i que no sempre finalitzaven prou bé. Lluites fraternals, envejes, gelosies i tota mena de disturbis feia enarbolar els drets de les mares-concubines que desitjaven que els seus fills adquirien el favor del faraó i tindre així elles més poder. No podem oblidar la mortalitat infantil i que dins el palau faraònic representava un 50%, el que potser justificaria el que s'ha esmentat anteriorment.

Hatshepsut

LA INFANTESA DE HATSEPSUT

La infantesa de Hatsepsut va transcórrer en bona part vigilada per un dignatari i una nurseri constantment, perquè així no prenguéss mal. La seva mare també acollia i passejava molt amb sa filla, però amb poca intimitat. També jugaba amb el seu germanastre el faraó Tutmés II.

Tutmés I va ser un gran general i ella -Hatsepsut-, va aprendre molt del seu pare tan estimat. Sempre que disposava de temps se l'endua perquè veïés com es desenvolupava amb els seus generals per una banda, i per altra com tractava i organitzava les coses amb els sacerdots dels temples que cuidaven dels 306 déus que llavors s'adoraven a l'Egipte.

Hatsepsut conèix i estima els seus parents, que com a resultat de la poligàmia reial i de les costums ja establertes a l'Egipte, constitueixen un complex diferent de la nostra consciència i moral actuals.

Als 10 anys d'edat, Hatsepsut ja posseeix un lloc preferent dins la família reial, i s'ha guanyat la plena confiança del seu pare.

Temple de Hatsepsut a Luxor
(foto per gentilesa de Josep Mª Navarro)

MORT DE TUTMÉS I EL CASAMENT DE HATSEPSUT

Tutmés I va morir relativament jove i ja estava convingut que regnés a l'Egipte la seva filla Hatsepsut amb el seu fillastre Tutmés II, i que el seu casament fora d' immediata celebració. Hatsepsut tindria llavors uns quinze anys i el seu faraó tres anys menys que ella.

Recordem que el faraó té tot el poder a la seva mà. És la reencarnació de la divinitat. El faraó no tan sols ostenta la política, sinó també representa la presència del diví i sobrenatural entre tots els humans.

Hatsepsut ja ha deixat aquelles trenes infantils i porta complicats pentinats que li estan de meravella a la seva cara tan afilada com la d'un chacal jove del desert. Hatsepsut és la que té el poder i mana sobre de tot i de tothom. Ataviada amb la barba cilíndrica posstisa, símbol d'autoritat, porta també el pesat pectoral sobre el pit, i a la mà el simbòlic fuet.

El nou faraó-dona aportà al seu poble una prosperitat ja oblidada amb el temps. Hatsepsut va lograr aconseguir plenament els seus somnis: dominar l'Egipte, éssent dona, reina i faraona. El seu regnat és sòlidament estable, i li queden encara uns quinze anys de vida.

MORT DE TUTMÉS II

Als 27 anys, si més no, morí el seu germanastre i faraó. Hatsepsut tindria en aquells moments els trenta anys. Ella no va perdonar-li la quantitat de cops que continuadament anava amb les concubines de palau. Recordem que entre els nens de la família hi restava un noi que després s'anomenarà Tutmés III, producte dels amors amb la primera favorita. I és precisament aquest noi el que serà el nou faraó, un altre bastart, cosa que li repugnava notablement a Hatsepsut.

QUÈ SENT COM A DONA HATSEPSUT?

Els homes han desaparegut de la vida de la reina, el seu estimat pare, el seu marit tolerat i quasi despreciat ja és mort. Durant vint anys aquesta dona bonica es troba sola. Però ha renunciat Hatsepsut a trobar una satisfacció natural i amorosa en aquest món d'homes que rodejen tot el seu regnat? Creiem que no, però no hi ha proves d'això; ni les inscripcions en les pedres ens demostren res, però pensem que els sobirans masculins de la història d'Egipte mai han donat proves d'abstinència en els plaers amorosos.

Si en el llit del faraó las macas donas de la seva cort i també las del seu haren estan sempre esperant l'abraçada reial, per què no podria fer igualment Hatsepsut amb els seus servidors més joves?

Però hi va haver un predilecte que va semblar conquerir a Hatsepsut: Senenmut, el gran servidor de la faraona. Les inscripcions en els baixos relleus de les pedres donen a conèixer al món els sentiments de Senenmut vers ella, però en cap moment sabrem amb certesa si aquest amor impossible va ésser realitzable.

HATSEPSUT REGENT D'UN ALTRE FARAÓ

Ara li bé a Hatsepsut viure l'última etapa de la seva vida: com a regent de Tutmés III. Aquest faraó, aquest home infatigable va arribar a la cúpula de la societat egípcia per la bona voluntat de la reina i en part pels exemplars èxits amb el regnat de Hatsepsut. Setze anys més tard aquesta morí als cinquanta anys, una edat avançada si tenim en compte l'agitació portada desde sempre. Va ser: Una gran Faraona! Una filla del Sol!

Aquest petit article podria ser part d'una trilogia que conjuntament amb Akhenaton, precursor del monoteisme, i publicat en aquesta revista el desembre del pasat any, i Tutankhamon, de pròxima aparició, foren els faraons potser més anomenats de l'antiquíssima civilització egípcia, sense oblidar-nos del Gran Ramsés. ©

Amb motiu de la celebració del seu primer centenari, el Museu Egipci del Caire, inaugurarà el dia 9 de desembre del 2002 una nova mostra de 250 peces que fins la dita data havien estat guardades en els soterranis del museu.

Quan el museu va ser inaugurat el 1902 durant el regnat d'Abbas Helmi II, i la direcció del dipòsit dels tresors nacionals estava en mans de l'insigne egiptòleg Gastón Maspero, pocs imaginaven que la modesta col·lecció inicial de 36.000 peces abastarien alguna vegada les més de 160.000 que la componen avui. Degut al poc espai que queda en el museu, els milers de visitants que entren diàriament poden veure només un terç del contingut del total emmagatzemat.

ELS TRESORS OCULTS DEL MUSEU EGIPCI

Per l'egiptòleg En Josep de Alberto

Les autoritats i en el seu nom el ministre de Cultura Farouq Hosny va dir durant la celebració que els plans preveuen la construcció d'un nou museu de 350 milions d'euros a prop de les piràmides de Giza, i que s'acabaria en un termini de cinc anys. El nou museu, més altres que estan previstos construir, contindran la majoria de les col·leccions del Museu del Caire.

Els que hem tingut l'oportunitat de visitar dits soterranis, tenim la sensació d'introduir-nos en una aventura semblant a les d'Indiana Jones. Els cables estesos sobre unes parets de totxos, porten l'electricitat fins unes llums que quasi no poden dissipar la foscor, per causa de la gran quantitat de pols que s'emmagatzema, segurament de la mateixa antiguitat que el museu, veient calaixos de fusta plens de palla, amb un contingut incert, maletes plenes de tresors descatalogats i oblidats en el temps, quantitats de mòmies també descatalogades i per tant desconegudes s'amunteguen plenes de pols sobre les seves venes ennegrides. Tot això fa quasi impossible poder trobar amb èxit, alguna peça concreta. I val més dedicar-se a buscar i trobar, el que la sort ens vulgui atorgar.

El secretari general del Consell Suprem d'Antiguitats, el Sr. Zahi Hawas calcula que hi ha unes 100.000 peces en el dit soterrani, tantes com en les galeries obertes al públic i ha ordenat que totes les peces siguin restaurades, catalogades i, que, amb el temps, siguin traslladades a un dipòsit nou junt al museu.

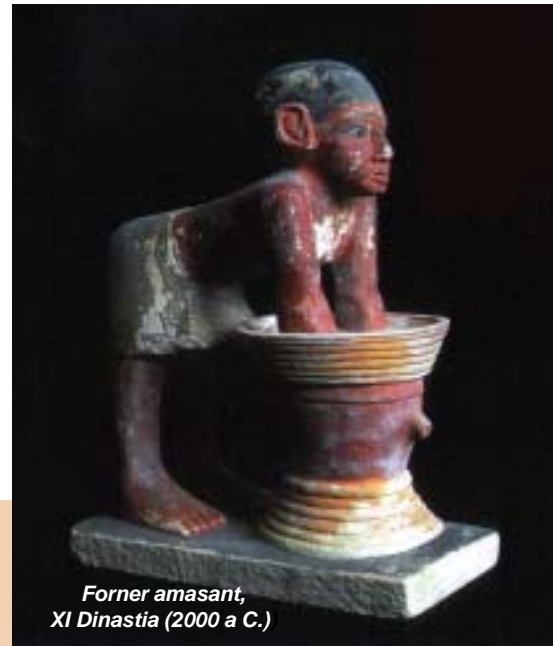
La directora del museu, la Sra. Elham Salah, va dir: *"Va ser una troballa. Va ser com si haguéssim realitzat una excavació dintre del mateix museu"*.

Pocs dies després de dita inauguració, exactament el dia 28 de desembre del 2002, l'Associació Hispano Egípcia, organitzà com ja és habitual un esplèndid viatge de Fi d'Any a Egipte, amb un meravellós creuer pel mil·lenari Nil, en el que vam celebrar la nit de Cap d'Any. El grup estava compost per membres de l'associació i amics, tots nosaltres vam tenir el privilegi, de poder admirar aquestes peces, de l'antic Egipte com a primícia i vam poder apreciar, que destacaven de manera especial, tres estàtues del Faraó Pepi I, que fou el fundador de la Quinta Dinastia, així com 30 peces i amulets d'or del Faraó Tutankhamon.

Així mateix els tresors inclouen dos esfinxs mitjanes, una d'elles decapitada; un elegant gerro de pedra grisa i belles estàtues de treballadors que fabriquen cervesa, molen el blat i realitzen altres tasques.

Esfinx de granit gris

*Fornet amasant,
XI Dinastia (2000 a C.)*

Pròtesi del dit gros del peu, fet amb fusta i cuir

Però la que sense dubtes, ens va captivar més i ens impactà, va ser una pròtesi d'un dit fabricada amb fusta i cuir, que està datada en la quarta dinastia, això vol dir que fa 4.000 anys, aquells éssers van ser capaços de fer, el que per nosaltres és considerat zelosament modern, tecnològic i d'un ingeni, que ho atribuïm en exclusiva només a la nostra era, la que ens atrevim a denominar moderna.©

Forest & Carrillo **Asesores**

*Gestión Empresarial
Fiscal - Contable
Jurídica y Laboral*

*Av. Paral·lel, 98 Esc.B Entre 2a..
BARCELONA 08015 (SPAIN)
Teléf. 93/442.78.88 Fax 93/441.97.01*

*e-mail: asesores@forest-carrillo.com
www.forest-carrillo.com*

Para información de nuestros servicios y equipo de profesionales, les recomendamos visite nuestra página WEB.

UN CONTE D'ÀNGEL GORDON

Conten que una vegada es reuniren en un lloc de la terra tots els sentiments i les qualitats dels homes

Quan l'**AVORRIMENT** hagué badallat per tercera vegada, la **BOGERIA**, sempre tan boja, els hi va proposar:
Anem a jugar a fet i amagat...?. La **INTRIGA** va aixecar la cella intrigada i la **CURIOSITAT**, sense poder contenir-se, va preguntar: a fet i amagat i com es fa això...?.

Es un joc, explicà la **BOGERIA**. Jo em tapo els ulls i començo a contar d'ençà 1 fins 1 mil·lió, mentrestant vosaltres us amagueu i quan jo hagi acabat de contar, el primer de vosaltres que trobi, ocuparà el meu lloc, per després continuar el joc.

L'**ENTUSIASME** va ballar seguit per l'**EUFÒRIA**..., l'**ALEGRIA** va donar tants salts que va acabar per convèncer al **DUBTE** i també a l'**APATIA**, la qual mai s'interessava per res.

Però no tots van volguer. La **VERITAT**, va preferir no amagar-se..., perquè, si al final sempre la trobaven. La **SOBERGA** va opinar que era un joc molt estupid..., en el fons li molestava que la idea no hagués sortit d'ella i la **COVARDIA**, va preferir no arriscar-se.

Un, dos tres..., començà a contar la **BOGERIA**.

La primera en amagar-se va ser la **MANDRA**, que com sempre es va deixar caure darrera la primera pedra que va trobar.

La **FE** va pujar al cel i l'**ENVEJA** es va amagar darrera l'ombra del **TRIOMF** que amb el seu propi esforç, havia pujat a munt de tot de l'arbre més alt.

La **GENEROSITAT**, quasi no trobava on amagar-se, ja que cada lloc que trobava li semblava meravellós per a alguns dels seus amics: que si un llac cristal·lí?, ideal per a la **BELLESA**, que si el buit d'un arbre?, formidable per la **TIMIDESA**, el vol d'una ràfega de vent?, magnífic per la **LLIBERTAT**. Així, va acabar per amagar-se en un raig de sol.

L'**EGOISME**, en canvi, va trobar un lloc molt bo des del principi, ventil·lat, cuidat, però només per a ell.

La **MENTIDA** es va amagar en el fons de l'oceà, ve, en realitat es va amagar darrera de l'arc de St. Martí, i la **PASSIÓ** i el **DESIG**, en el centre dels volcans.

L'**OBLIT**..., no em recordo on es va amagar..., però això no es important.

Quan la **BOGERIA** contà 999.999, l'**AMOR** encara no havia trobat lloc per amagar-se, doncs tot estava ocupat, fins que va divisar un roser, i entendrit, va decidir d'amagar-se entre les seves flors.

Un mil·lió!, contà la **BOGERIA**, començant a buscar.

La primera en aparèixer fou la **MANDRA**; sols a tres passes de la primera pedra.

Després es va sentir a la **FE** discutir amb Deu sobre ecologia, i a la **PASSIÓ** i el **DESIG** els va sentir en el vibrar dels volcans.

En una badada va trobar a l'**ENVEJA** i es clar, va poder deduir on estava el **TRIOMF**.

Al·legoria de la VERITAT, escultura de Giovanni Lorenzo Bernini

A l'**EGOISME** no va haver-lo de buscar..., ell sol va sortir disparat del seu amagatall..., que va resultar ser un niu de vespes.

De tant caminar i buscar, va sentir sed, i al acostar-se al llac, va descobrir a la **BELLESA**. Amb el **DUBTE** va ser més fàcil encara, doncs el va trobar assegut sobre una tanca, sense decidir encara on amagar-se.

Així els va anar trobant a tots: al **TALENT** sobre l'herba fresca, a l'**ANGOÏXA** en una fosca cova, a la **MENTIDA** darrera de l'arc de St. Martí, no estava en el fons de l'oceà, i fins i tot a l'**OBLIT**..., que ja no es recordava que estaven jugant a fet i amagar. Però només l'**AMOR** no aparèixia en lloc.

Al·legoria de la MELANGIA, gravat d'Alberto Durer

La **BOGERIA** va buscar pel darrera de cada àrbre, va baixar a cada rierol del planeta, en el cim de les muntanyes, i quan anava a donar-se per vençuda, va entre-veure un roser amb les seves roses.

Així que va prendre una branqueta i va començar a moure-la entre les flors. De cop es va sentir un dolorós crit. Les espines havien ferit els ulls de l'**AMOR**. La **BOGERIA** no sabia que fer per disculpar-se; va plorar, implorar, demanar perdó..., i fins i tot, li va prometre ser el seu pigall.

Des de llavors, d'ençà que per primera vegada es va jugar a fet i amagat a la terra, l'AMOR es aquest cec i la BOGERIA sempre l'acompanya. ©

Geni de l'AMOR del pintor Correggio

LÍNIA SERVEIS

Import/Ex

Productes per promocions d'empreses (electrònica, petit electrodomèstic, parament de la llar).

Delegats a Catalunya

De LG (divisió aire condicionat industrial)

Serveis empresarials

Domiciliació d'empreses a Barcelona
Centre telefònic de negocis

LG Electrònics

C/. Doctor Trueta, 157. 08005 Barcelona

e-mail CAP 2002@terra.es

telf. 93 221 05 99 Fax 93 22193 83

RECORDANT A UN AMIC

RECORDANT A UN AMIC

Joaquim, els amics de la Unió d'Artistes volem agrair-te tot el que de tu hem rebut, per nosaltres fores la persona més positiva que hem conegut.

Recordarem sempre les teves il·lusions, els teus projectes i les teves ganes de fer coses, tampoc podrem oblidar les vivències que tantes vegades ens has explicat, tantes que en alguns moments havíem de dir-te, para Joaquim !, ara sentim fins hi tot una mica de remordiment.

Els que creiem en la transcendència, ens queda el consol de creure que on estàs sí sabràn escoltar-te com tu et mereixes.

Joaquim, gràcies i fins sempre.

Antonio Trujillo
En nom de la Unió D'Artistes

Recordem també a En Recaredo Gómez Cortés, i En Francesc López i Soler membres de l'Estament, que ens van deixar el gener i l'abril passats.

Un grup de membres de l'**Institut i l'Associació l'Hispano Egípcia**, el darrer 30 de maig, van fer una visita a la **Caixa Forum**, per veure l'interessant exposició «**Núbia, els regnes del Nil al Sudan**». La Exposició consta de 350 peces que ens porten des de la prehistòria fins l'edat mitjana. La varietat d'objectes d'us cotidià i els empleats en els ritus funeraris, ens permet conèixer millor aquesta cultura assentada a la vora del riu Nil, i les relacions que van tenir al llarg del temps amb els egipcis i més endavant amb els romans. Va ser un enclavament de comunicació entre l'Àfrica negra i l'Egipte faraònic.

Calze. Museu Nacional Sudan, Khartoum.

La Imperial Orden Hispánica de Carlos V de la Sociedad Heráldica Española, amb col·laboració del Colegio Heráldico de España y de las Indias

Va presentar el dia 30 de maig la conferència «**Carlos V, sus amantes e hijos bastardos**».

Pel Professor En **Rafael Portell i Pasamonte**. L'acte va tindre lloc a l'Aula «Marqués de Ciadoncha» del Colegio Heráldico, carrer Serrano, de Madrid. Finalitzat l'acte es va celebrar un sopar de germanor.

*Estàtua del rei Senkamanisken
Museu de Fine Arts,
Boston*

NOTÍCIES

club impar BARCELONA

Si eres una persona soltera, separada, divorciada o viuda, y estás dispuesta a disfrutar de tu tiempo en compañía de otras como tú, compartiendo experiencias, viajando, charlando, cenando o en fiestas, este es tu club.

902 170 347

MERC@HARD
INFORMÀTICA

MERCA - HARD, S.L.
Longitudinal 4, núm 22, Vestíbul B
Tel. - Fax 93 262 70 18
Mercabarna - 08040 Barcelona
mhard@intercom.es

VENDA, REPARACIÓ I MANTENIMENT
D'ORDINADORS,
IMPRESORES I MONITORS.

INSTALACIÓ
DE XARXES LOCALS.

INSTALACIÓ DE PROGRAMES DE
COMPTABILITAT,
GESTIÓ COMERCIAL I TPV.

INSTALACIÓ I CONFIGURACIÓ
D'INTERNET.

CREACIÓ I ACTUALITZACIÓ
DE PÀGINES WEB.

VENDA D'ACCESORIS
I CONSUMIBLES.

PASSATEMPS L'EMBOLIC DE LLETRES

LOCALITZEU 10 NACIONS
D'AFRICA

Q	W	N	R	T	Y	U	I	O	L	I	B	I	A	W
C	B	A	L	G	E	R	I	A	L	N	M	N	E	A
A	S	D	J	K	E	L	O	P	M	N	Z	C	V	M
S	D	U	B	T	U	N	I	S	I	A	M	C	N	I
D	F	S	P	H	J	K	L	N	D	B	R	M	N	V
P	O	I	H	A	I	R	E	G	I	N	P	R	F	G
S	G	D	G	H	J	K	L	W	N	I	O	A	O	N
E	A	I	N	A	T	I	R	U	A	M	P	J	N	C
F	H	W	P	N	L	H	M	N	K	E	N	Y	A	K
A	W	L	T	A	N	Z	A	N	I	A	P	O	E	L

Per Lluís Goberna

Hombres eminentes
se han unido para
sacudir la pasividad
de las masas y agrupar
un día a la humanidad
bajo los pliegues de
la bandera blanca.
Su lema es:

"Guerra a la guerra";
su voz de mando:
"¡Abajo las armas!".

En todas partes, en
Inglaterra, Italia, España,
en los países escandinavos,
en Alemania, Suiza i en
América, se fundan
sociedades para obligar
a los Gobiernos por la
presión de la voluntad
popular, a someter sus
conflictos futuros al
fallo de un tribunal
internacional.

"Fragment del llibre de la
Baronesa Berta de Suttner
"Abajo las Armas!", pel qual
se li va concedir el premi
Nobel de la Pau, l'any 1905".

La nit del llibre

Cinquena trobada

10 d'abril de 2003

Goerena

La Baronia

RELAIS - RESTAURANT

Sant Feliu de Codines Km. 23.8

Direcció: A. Trinxet

Tel./Fax 93 866 12 91

Bodas, festes familiars, reunions de treball, convencions o trobades de grup...

La Baronia, amb gran estil i ambientada amb la màxima elegància, li ofereix el marc inoblidable per fer que les seves reunions siguin un complet èxit.

Voltada per hectàrees de bosc. La Baronia aportarà també, un càlid ambient als seus invitats.

- * Amplis salons fins a 400 persones.
- * Servei de bar i restaurant.

- * Sales de treball.
- * Allotjament per a directius.

